

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Pavla Simona, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Semilech**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Semilech pod sp. zn. 3 C 22/2015, o zaplacení částky 1250 Kč s příslušenstvím a uložení povinnosti k poskytnutí součinnosti: žalobců **a) V. D.** a **b) P. P.**, oba zastoupeni JUDr. Tomášem Machem, advokátem se sídlem v Praze 8, Křížíkova 196, a žalované **ANELICHT s. r. o.**, IČ 64791238, se sídlem v Turnově, Rokycanova 848,

t a k t o :

- I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Semilech pod sp. zn. 3 C 22/2015, o uložení povinnosti poskytnout nezbytnou součinnost k převedení telefonního čísla a zaplacení částky 1250 Kč s příslušenstvím, představující vratnou zálohu a neoprávněně vyúčtované poplatky, **j e s o u d**.
- II. Usnesení Okresního soudu v Semilech ze dne 14. 4. 2015, č. j. 3 C 22/2015 - 27, **s e z r u š u j e**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 6. 10. 2015 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Okresním soudem v Semilech ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 3 C 22/2015, týkající se povinnosti poskytnutí součinnosti k převedení telefonního čísla a zaplacení částky 1250 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Mezi žalobkyní b) a žalovanou vznikl na základě *Objednávky služeb mobilních komunikací a členství Bonuss* ze dne 28. 8. 2013 a v ní zvoleného tarifu Bneo, zahrnující neomezené volání a sms, závazek týkající se zařazení žalobkyně b) do programu Bonuss pro využívání mobilních služeb operátora Vodafone Czech Republic a. s., IČ 25788001, se sídlem v Praze 5, náměstí Junkových 2808/2 (dále jen „Vodafone“). Předmětné telefonní číslo X, zahrnuté do těchto služeb, však užívá žalobce a). Podmínkou vzniku závazku bylo poskytnutí volací jistiny ve výši 1000 Kč; tato částka byla žalované uhrazena. Poskytnutá kauce měla být v případě neuhrazení měsíčních plateb za poskytnuté služby mobilního operátora dle *Všeobecných podmínek pro zařazení do zvýhodněného programu Bonuss pro využívání mobilních komunikací* zaúčtována vůči fakturám žalobkyně b), k čemuž však nedošlo. Žalovaná dále nabízela za členský měsíční poplatek ve výši 50 Kč členství v programu Bonuss, který měl klientům zajišťovat slevy v partnerských obchodech. O zařazení do tohoto programu žalobkyně taktéž požádala. Smluvní vztah mezi žalobci a žalovanou byl telefonickou dohodou ukončen k 28. 3. 2014. Po ukončení smluvního vztahu mělo být telefonní číslo žalobce a) převedeno z tarifu členství Bonuss na standardní tarif společnosti Vodafone a žalobcům měla být vrácena záloha ve výši 1000 Kč. Mobilní číslo žalobce a) sice bylo následně převedeno na předplacenou kartu společnosti Vodafone, na kterou byl poté převeden přebytek z posledního zkráceného účtovacího období. Po několika dnech však předplacená karta přestala fungovat, nebylo možné telefonovat ani přijímat hovory. Společností Vodafone bylo žalobcům sděleno, že jim nelze poskytnout tarif z důvodu, že telefonní číslo stále nebylo převedeno z databáze žalované a že to nebude možné, dokud nebude číslo plně převedeno na osobu žalobce a).

Žalobcům nebyla navrácena uhrazená volací jistina. Služba členství Bonuss nebyla nikdy otevřena, poplatek za ni však byl pětikrát neoprávněně fakturován a uhrazen. Protože žalovaná ani k výzvě žalobců nevrátila uhrazenou zálohu ani poplatky za členství v programu Bonuss a nepřevédla telefonní číslo na osobu žalobce a), podali žalobci předmětnou žalobu. Dle dostupných informací žalobců žalovaná přeprodává služby mobilních operátorů v rámci vlastního klientského klubu Bonuss. Jedná se o tzv. „šedého operátora“, kdy v případě žalobců jsou mobilní služby poskytovány společností Vodafone, platby za mobilní služby jsou však hrazeny žalované.

Žalobou doručenou dne 12. 2. 2015 Okresnímu soudu v Semilech se žalobci domáhali, aby soud uložil žalované povinnost poskytnout nezbytnou součinnost k převedení telefonního čísla a uhradit žalobcům 1250 Kč s příslušenstvím, představující vratnou volací jistinu a neoprávněně vyúčtované poplatky za členství v programu Bonuss.

Okresní soud v Semilech v usnesení ze dne 14. 4. 2015, č. j. 3 C 22/2015 - 27, s odkazem na § 129 odst. 1, § 1 a § 2 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích) dospěl k závěru, že není dána jeho pravomoc k projednání sporu vymezeného předmětem řízení. Shledal proto za nutné řízení o žalobě zastavit a věc postoupit správnímu orgánu. Okresní soud v Semilech proto postupoval v souladu s § 104 odst. 1 o. s. ř. a řízení o žalobě zastavil (výrok I) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II).

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) s postoupením věci nesouhlasil, proto podal návrh na řešení kompetenčního sporu zvláštnímu senátu. V návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, č. j. Konf 54/2010 - 9, a ze dne 13. 1. 2011 č. j. Konf 72/2010 - 10, ve kterých zvláštní senát vyslovil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat navrhovatel, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel namítl, že v nyní rozhodované věci není splněna osobní podmínka. Podle navrhovatele k vlastnímu poskytování služeb dochází v síti společnosti Vodafone a žalovaná vystupuje pouze jako prostředník či zprostředkovatel mezi poskytovatelem služeb elektronických komunikací a žalobci. V této souvislosti dále odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 30. 1. 2013, č. j. Konf 66/2012 - 14, a ze dne 19. 3. 2013, č. j. Konf 3/2013 - 12, vydaná v obdobných věcech, kde žalobce žalovanému rovněž pouze umožnil využití služeb skutečného poskytovatele služeb elektronických komunikací. Navrhovatel dospěl k závěru, že věc nelze kvalifikovat jako spor, k jehož rozhodnutí by byl kompetentní, když žalovaná není v daném smluvním vztahu osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. Podle navrhovatele je předmětem sporu nárok vyplývající ze soukromoprávního vztahu, k jehož rozhodnutí je oprávněn soud v občanském soudním řízení, nikoli správní orgán.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Okresní soud v Semilech v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Podstatou kompetenčního sporu je otázka, zda žalovaná v daném smluvním vztahu vystupuje jako osoba vykonávající komunikační činnost ve smyslu zákona o elektronických komunikacích, a tudíž zda je dána pravomoc navrhovatele rozhodnout ve věci.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 11. 2004, č. j. Konf 3/2003 - 18).

Navrhovatel je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Pravomoc navrhovatele rozhodovat spory o povinnostech plynoucích ze zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (srov. § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích) je výjimkou z pravomoci obecných soudů rozhodovat spory vyplývající ze soukromoprávních vztahů (srov. § 7 odst. 1 o. s. ř.).

Zvláštní senát vyslovil, že pravomoc navrhovatele rozhodovat účastnické spory podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je založena naplněním osobního a věcného předpokladu (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, č. j. Konf 38/2009 - 12, dostupné na www.nssoud.cz).

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovanými službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“).

Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat účastnické spory je splněn, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích základní povinností účastníka, případně uživatele, veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát se zabýval tím, zda byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tedy zda se jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé.

Ze smluvního závazku uzavřeného dne 28. 8. 2013 zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaná se pro žalobkyni b) zavazuje poskytovat mobilní telekomunikační služby společnosti Vodafone; je to však žalovaná, kdo je zákazníkem uvedené společnosti. Ze *Všeobecných podmínek pro zařazení do zvýhodněného programu Bonuss pro využívání mobilních komunikací* je patrná závislost poskytování služeb žalovanou na operátorovi, když žalovaná stanovila, že „*si vyhrazuje právo okamžitého ukončení smluvního vztahu s uživatelem při porušení podmínek nebo při ukončení spolupráce s operátory*“.

Právní vztah mezi žalobci a žalovanou je podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem žalované a operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu však zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobci a žalovanou. V nyní posuzované věci žalovaná

není osobou aktivně poskytující sjednané služby elektronických komunikací, neboť ona sama tyto služby žalobcům neposkytuje, nýbrž jejich poskytnutí zajišťuje (zprostředkovává). Pokud by byl smluvní vztah žalované se společností Vodafone ukončen, žalovaná nebude schopna za nezměněných okolností služby elektronických komunikací žalobcům dále poskytovat (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 10. 2015, č. j. Konf 14/2015 – 14, nebo ze dne 20. 10. 2015, č. j. Konf 11/2015 – 14). To, že žalovaná neposkytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací, vyplývá i z databáze, kterou vede navrhovatel (dostupné na <https://www.ctu.cz/vyhledavaci-database/evidence-podnikatelu-v-elektronickych-komunikacich-podle-vseobecneho-opravneni>), a z výpisu z elektronické databáze obchodního rejstříku (dostupné na www.justice.cz); zvláštní senát po nahlédnutí do těchto databází konstatuje, že ani v jedné z nich není uvedeno, že by žalovaná vykonávala komunikační činnost podle zákona o elektronických komunikacích (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 16. 10. 2015, č. j. Konf 1/2015 – 14).

Taktéž žalobce nelze považovat za účastníky podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, protože neuzavřeli s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb. Pokud by ve věci byla dána povinnost žalobkyně b) plnit přímo na účet společnosti Vodafone, byť prostřednictvím žalované, musel by mezi žalobkyní b) a touto společností existovat právní vztah. Zvláštní senát však existenci takového právního vztahu, jak je výše pojednáno, neshledal.

Zvláštní senát proto uzavřel, že ve věci tedy nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.

Zvláštní senát se dále zabýval tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc navrhovatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že *„Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k dluhu“*. O takovou situaci se v projednávané věci v souvislosti službami, které poskytuje žalovaná, nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci navrhovatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi společností Vodafone a žalovanou žádný právní vztah nevznikl, nejsou ve věci naplněny podmínky ani pro použití § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích.

Vzhledem k tomu, že nebyl naplněn osobní předpoklad pro založení pravomoci Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 věty první i druhé zákona o elektronických komunikacích, splnění věcné podmínky podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích zvláštní senát již neposuzoval (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 3. 2013, č. j. Konf 3/2013 – 12, ze dne 20. 10. 2015, č. j. Konf 11/2015 – 14 nebo ze dne 8. 3. 2016, č. j. Konf 13/2015 – 13).

Rozhodování v této věci tedy zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje; je tu založena obecná pravomoc soudu ve věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto

zvláštní senát rozhodl, že věc, týkající se povinnosti poskytnutí součinnosti k převedení telefonního čísla a zaplacení částky 1250 Kč s příslušenstvím, projedná a rozhodne soud (§ 9 odst. 1 o. s. ř.).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Semilech ze dne 14. 4. 2015, č. j. 3 C 22/2015 - 27, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Semilech pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. 6. 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu